

— Haide, amice, nu putem zăbovi aici toată ziua, i-am spus după câteva minute.

Ningea așa de puternic, încât ne era greu să vedem la doi pași în fața noastră.

Bob se distra în continuare afundându-și și apoi ridicându-și lăbuțele din zăpada care se tot depunea. Până la urmă însă a ajuns să aibă toată burtica acoperită cu cristale mici, albe.

— Hai, amice, să te punem la loc, i-am zis, apucându-l și urcându-l înapoi pe umerii mei.

Acum problema era că ningea atât de des și de constant, încât zăpada se așeza pe amândoi. La fiecare câțiva metri trebuia să-mi curăț cu mâna câțiva centimetri de zăpadă proaspătă de pe umeri, apoi să fac la fel și cu Bob.

Aveam la mine o umbrelă destul de veche și de paradită, pe care am scos-o din rucsac. Numai că pe vântul acela puternic era complet inutilă, așa că am renunțat rapid la ea.

— N-avem de ales, Bob, i-am zis. Cred că ne trebuie o haină mai groasă.

Am intrat rapid într-un magazin micuț, scuturându-mi încălțările de zăpadă în pragul ușii.

La început proprietărea, o indiană, a părut șocată că ne vede, ceea ce nu era tocmai surprinzător. Probabil că arătam destul de ciudat. Dar s-a înmuiat rapid.

— Aveți ceva curaj să vă aventurați afară pe vremea asta, ne-a spus ea cu un zâmbet.

— Nu știu dacă-i vorba chiar de curaj, i-am răspuns. S-ar putea să fie mai mult țicneală.

Nu știam exact ce caut. M-am gândit să-mi cumpăr o umbrelă nouă, numai că erau prea scumpe. Eu aveam la mine doar niște mărunțiș. Dar mi-a venit o idee, așa că

m-am dus spre raionul cu articolele pentru bucătărie. Am văzut un sul de saci de gunoi miciuți, dar groși și rezistenți.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie, Bob, am zis încetșor, apoi am întreat: Cât costă un sac din acesta?

— Nu se vând la bucată. Trebuie să luați tot sulul. Costă două lire.

Nu voiam să scot din buzunar atâta. Stăteam prost de tot cu banii. Apoi am observat că avea pe teighea niște sacoșe negre, în care clienții să-și poată duce cumpărăturile.

— Aș putea cumpăra una din asta? am întreat.

— OK, mi-a răspuns ea, privindu-mă nedumerită. Costă cinci penny.

— OK, iau una. Aveți cumva o foarfecă?

— O foarfecă?

— Da. Vreau să fac o gaură în ea.

De data asta m-a privit ca și cum chiar n-aș avea toate țiglele pe casă. Dar, probabil în ciuda reținerii ei instinctive, a dispărut o clipă după teighea, de unde a scos o foarfecă mică de croitorie.

— Perfect, am zis eu.

Am apucat sacoșa de capătul închis și am tăiat un semi-cerc cam de dimensiunea capului lui Bob. Apoi am desfăcut sacoșa și i-am tras deschizătura peste capul lui Bob. Ponchoul improvizat îi venea perfect și îi acoperea complet corpul și lăbuțele.

— A, acum înțeleg! mi-a spus râzând doamna. Foarte inventiv. Ar trebui să mergă de minune.

Ne-a trebuit cam un sfert de oră ca să ajungem la stația Angel. Vreo doi oameni ne-au aruncat priviri suspicioase pe drum, dar, sincer să fiu, cei mai mulți se concentrau în primul rând să ajungă fără incidente din punctul A în punctul B, traversând troienele de zăpadă.

Era clar că nu aveam cum să rezistăm în fața stației de metrou, unde ne instalam de obicei. Trotuarul era plin cu zăpadă pe jumătate topită. Așa că eu și Bob ne-am plasat în cel mai apropiat pasaj pietonal, unde se refugiaseră majoritatea navetiștilor.

Adevărul e că nu voiam să-l țin pe Bob prea mult în frig, așa că mi-am dat silința mai mult decât de obicei să vând revista. Din fericire, se pare că mai multor oameni li s-a făcut milă de noi și au vârat mâna în portofel. Vraful meu de reviste scădea văzând cu ochii.

Înainte să se facă seară, strânsesem suficienți bani cât să rezistăm vreo două zile, după calculele mele. Esențial era să ne ajungă pentru curent și gaz, cel puțin până se mai îmbuna un pic vremea.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ajungem acasă, i-am spus lui Bob în timp ce ne pregăteam să ieșim din nou în bătaia vântului înghețat și s-o pornim înapoi spre stația de autobuz.

Odată ajuns în autobuz, la căldură, mi-am zis: „Trebuie să existe și metode mai ușoare de a câștiga o pâine“.

Să faci bani e foarte dificil, mai ales pentru că prăpastia dintre cei care îi au și cei care nu îi au se cascadează tot mai mult. Să lucrezi pe străzile Londrei înseamnă într-adevăr să vezi povestea a două orașe, lucru de care mi-am adus aminte peste doar câteva zile.

Era în jur de ora prânzului, iar eu stăteam cu Bob pe umeri pe trotuarul din fața stației Angel, când am remarcat o ușoară agitație în interiorul stației, în zona turnichetelor

pe unde ieșeau călătorii. Mai mulți oameni purtau o conversație animată cu angajații. După ce au terminat, au fost lăsați să treacă, aparent fără să plătească, și au pornit-o în direcția noastră.

L-am recunoscut pe unul dintre ei, un tip masiv, cam neîngrijit și cu părul blond, aflat în mijlocul grupului. Era primarul Londrei, Boris Johnson. Avea alături un băiat, care am presupus că era fiul lui, și un grup de asistenți îmbrăcați la patru ace. Înaintau exact spre locul unde stăteam eu.

Nu am avut timp să judec, așa că am reacționat instinctiv când a ajuns la doar câțiva pași de mine.

— Nu vrei un *Big Issue*, Boris? i-am zis, fluturând o revistă în aer.

— Mă cam grăbesc, mi-a zis el, oarecum agitat. Stai un pic.

Am apreciat totuși că a început să se scotocească prin buzunare, de unde a scos un maldăr de monede, pe care mi le-a pus apoi în mână.

— Poftim. Sunt mai valoroase ca lirele noastre, a zis.

Nu am înțeles ce a vrut să zică, dar îi eram oricum recunoscător.

— Vă mulțumesc foarte mult că ne ajutați pe mine și pe Bob, i-am zis, dându-i o revistă.

A luat-o, a zâmbit și a înclinat un pic capul, uitându-se la Bob.

— Ce pisică simpatică ai, mi-a zis.

— A, da, e o adevărată vedetă. Are chiar și un card propriu, ca să poată merge cu transportul în comun, i-am răspuns eu.

— Ca să vezi! Extraordinar, mi-a spus înainte să pornească spre parcul Islington împreună cu însoțitorii săi.

— Baftă, Boris, i-am zis chiar când dispărea după un colț.

Nu dorisem să fiu nepoliticos și să verific ce bani mi-a dat cu câteva clipe mai înainte, dar, judecând după greutatea și numărul monedelor, bănuiam că era mai mult decât prețul de pe coperta revistei.

— Ce generos a fost cu noi, nu, Bob? am spus, pescuind monedele din buzunarul hainei, unde le îndesasem în grabă.

Însă când am privit grămăjoara de monede, am fost dezamăgit. Pe toate era inscripționat *Confoederatio Helvetica*.

— Of, fir-ar să fie, Bob! Mi-a dat niște afurisiți de franci elvețieni!

De-abia atunci mi-a picat fisa, cum se zice.

— De-aia a spus că sunt *mai valoroase ca lirele noastre*, sunt mormăit încet.

Cu excepția faptului că, desigur, nu erau mai valoroase.

Evident că nu-i trecuse prin minte că, deși bancnotele pot fi schimbate la cele mai multe bănci și case de schimb valutar, cu monedele lucrurile nu stau la fel. Erau pur și simplu lipsite de valoare. Cel puțin pentru mine.

Peste câteva momente, Davika, o prietenă de-a noastră de la metrou, a trecut pe lângă noi.

— Te-am văzut mai devreme cu Boris, James, mi-a spus ea zâmbind. Te-a cinstit cum trebuie?

— Sincer să fiu, nu, i-am răspuns eu. Mi-a dat o grămadă de monede elvețiene.

A clătinat din cap.

— Poftim, ăștia-s bogătanii, mi-a zis ea. Trăiesc pe o altă planetă decât noi, ceilalți.

Am dat din cap aprobator, fără să mai zic nimic. Nu era prima dată când pățeam ceva de genul ăsta.

Cu câțiva ani în urmă cântam la chitară în Covent Garden. Era aproape șapte și jumătate seara, ora la care începeau

majoritatea spectacolelor la teatru sau la sălile de operă din zonă, așa că mulți dintre cei care ieșeau de la metrou grăbeau nițel pasul, ușor panicați. Deloc surprinzător, puțini apucau să mă observe cum zdrăngăneam acolo la chitară, cu Bob la picioarele mele. Printre aceștia a fost și un tip cu papion, care părea excesiv de agitat.

M-a văzut de la câțiva metri depărtare și a vârat imediat mâna în buzunar. Era un tip foarte impunător, cu o coamă de păr cărunt. Puteam să jur că îl știu de la televizor, dar nu-mi aminteam exact de unde. Când l-am văzut că bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate o bancnotă mototolită, mi-am zis că în sfârșit am noroc. Era roșie și părea să fie cu certitudine una din cele mari, poate chiar de cincizeci de lire. Știam că aceea era singura bancnotă cu roșu pe ea.

— Poftim, tinere, mi-a spus, încetinind pasul o clipă, cât să mi-o poată vâri în mână.

— Mulțumesc frumos, i-am zis.

— Să ai o seară bună, a spus el râzând în timp ce grăbea pasul și o apuca grăbit spre piața centrală.

Habar n-aveam de ce îl pufnise râsul. Am presupus că era binedispus.

Am așteptat câteva minute, până când mulțimea s-a mai rărit, apoi am scos bancnota mototolită din buzunar.

Nu mi-a luat prea mult să mă prind că nu erau cincizeci de lire. Bancnota era, ce-i drept, una roșie, dar avea pe ea chipul unui bărbos pe care nu-l mai văzusem în viața mea. Avea înscris pe ea numărul 100. Scrisul era într-o limbă est-europeană. Singurul cuvânt care mi se părea cunoscut era *Srbije*. Habar n-aveam ce fel de bancnotă era sau cât ar fi putut valora. Din câte știam eu, putea să prețuiască mai mult de cincizeci de lire. Așa că mi-am strâns lucrurile și